

Tündér Lala

Meseregény

részlet

Egy jogar meg egy királyfi

A tündérkirálynő rosszul aludt mostanában.

Ez nem volt jellemző a tündérekre: Tündérország lakói jó alvók voltak, s Írisz királynő se különbözött népétől, csak az utóbbi időben voltak nyugtalanabbak az éjszakái, amióta a fiával annyi baj volt. Lala, a királyfi, minél inkább nőtt, annál több gondot okozott anyjának és nevelőjének.

Nem mintha a királyfi valami különösen gonosz kisfiú lett volna, ezt még Aterpater, a varázsló se merte állítani – pedig Aterpater, ha tehetne, szívesen talált hibát másokban –, csak hát Lala olyan nem szabályos tündérgyerek volt, mindig mást akart csinálni, mint ami egy tündérhez illik. Nem szeretett rubintáncot táncolni, szappanbuborékban utazni, az alapfokú varázslást gyakorolni, amit a tündériskola alsó osztályaiban tanultak, vagy éppenséggel semmit se tenni, csak üldögegni és beszélgetni a virágok között, ami minden tündér kedves szórakozása volt. Lala mindig matatott valamit, bontott, szerelt, kalapált; a Tárgyak, amelyek éppen olyan halhatatlanok voltak Tündérországban, mint maguk a tündérek, már voltak is panaszt tenni a királynőnél, hogy Lala, ha nem tud mást kitalálni, kicsavarja a palotában a székek lábát, és megpróbál újat faragni, vagy másképpen visszatenni őket, ami igazán ellenkezik az örök békével, amelyet a tündérek és a Tárgyak egymással kötöttek. „Mit szólnál hozzá, királynő – kérdezte egyszer felháborodottan a gyémántasztal, aki olyan öreg volt már, hogy szakálla fürtjei, mint valami terítő kristálybojtjai, lógtak le a lapjáról –, ugyan mit szólnál hozzá, Írisz, ha a te lábadat csavarná ki valaki, és elkezdené esztergálni? Örülnél? Ugye, nem? Hát akkor légy szíves, és beszélj a királyfival!”

Írisznek mostanában mindig figyelmeztetnie kellett Lalát valamiért. Míg fia pici volt, csupa öröm volt találkoznia Omikronnal, a tündérek nevelőjével, csak jót hallott a gyerekéről; ám ahogy Lala nőtt, Omikron arca egyre felhősebb lett, valahányszor a királynőt meglátta. Tanul a fiú – mondta Omikron –, tanul az, de mindig máson töri a fejét, mint amin kellene. Nem vásott, dehogy, nem vét az senkinek, egyszerűen csak más, mint a többi. Soha nem volt ilyen tündérgyerek a keze alatt, amióta a világ világ. Vigyázzon Írisz, nagyon vigyázzon! Lehet, az okozza, hogy a kisfiúnak nincsen apja, s a királynőt túlon túl is igénybe veszik az államügyek, nem tud vele eleget foglalkozni, de hát akkor is. Így nem vállal felelősséget Laláért, egyszerűen nem teheti.

Ezen a reggelen is korán felverte az aggodalom Íriszt. Felkönyökölt az ágyában, nem kelt még fel, mert hiszen csak fél tízkor kezdődött az államtanács ülése, s bőven volt még ideje mindenre; csak bámulta hát a reggeli sugárzást, s töprengett, mit csináljon. Sajnos, Omikron nem tud mindent, Lalával nagyobb a baj, mint a tündérek nevelője gondolja, Lala mostanában olyasmire vetemedett, amire még gondolni sem jó. Ha Aterpater, a varázsló, véletlenül belenézne a Titkok Gömbjébe, s ezt a nevet kiáltja: „Lala!” – a Titkok Gömbje felszínén azonnal megjelenik a Néma Hal, s közölni fogja: „Lala csent! Ellopta a múltkor az anyja szárnyát.” Ha Aterpaternek

eszébe jutna kifagatni a Néma Halat, tüstént kiderülne, mért érkezett a királynő a múltkoriban szárny nélkül a fogadásra.

Írisz sóhajtott, mikor eszébe jutott, micsoda rémület fogta el, amikor a minap a nagy fogadás előtt öltözködni ment, kinyitotta a szárnyszekrényét, ám saját királynői szárnya helyett Lala kis rózsaszínű gyerekszárnyát találta benne. Azt hitte, menten elájul. Lala nem volt sehol, ő szárnyatlanul ment a fogadásra, s mikor belépett, olyan kínos feltűnést keltett, mintha nem húzott volna cipőt. Szerencsére az egyszemű óriásokat fogadták aznap, így ki tudta magát vágni azzal, hogy rámosolygott Dagira, az egyszeműek királyára, s azt mondta: mivel az egyszemű szövetségesek szárnyatlan lények, ő maga is otthon hagyta a szárnyát, ne különbözzenek egymástól semmiben. Az udvari nép elragadtatva tapsolt, maga Aterpater is, Dagi király meg egyenesen meghatódott, s vacsorakezdet előtt, mikor a fogadás hivatalos részének már vége volt, minden udvari ember és meghívott sietett ruhatárba tenni a maga szárnyát, hogy megmutassa, szívesen vesz példát a királynőről.

Rémes este volt – emlékezett Írisz –, még szerencse, hogy az egyszeműek a legkevésbé okosak minden szövetséges között; Citót, a gyíkkirályt vagy Minót, a törpék fejedelmét nehezen tudta volna félrevezetni, tüstént rájöttek volna arra, hogy zavarban van, hogy valami bántja. Dagi nem, annak teljesen elég volt, ha időnként azt mondta: igen, időnként meg azt, hogy nem; Dagi figyelmét lekötötte a vacsora.

Lala éjfél után került haza aznap, csupa tűz volt lelkesedésében, mikor beszámolt róla, hogy felrepült az égig érő hegyre, megismerkedett Simonnal, a sassal, nála is vacsorázott a sziklavárban, megnézte messziről az üvegsúcsot, a Végevánt, és ne haragudják Írisz, amiért kölcsönvette a szárnyát, de az ő iskolai szárnyacskájával csak tízméternyire lehet emelkedni, s mindenki tudja, hogy a királynő szárnya visz a legmagasabbra Tündérországbán. Egy csepp megbánást nem mutatott, korholó szavait láthatólag nem is értette, csodálkozva nézett rá, azt mondta, ő rendkívül kíváncsi, mi lehet az égig érő hegyen, másképp nem tudott volna feljutni oda, muszáj volt hát kikölcsönöznie a szárnyakat.

Soha egyetlen tündérnek nem jutott eszébe, hogy ilyen fáradságos és veszélyes vállalkozásba fogjon: a tündérek azt tartották, hogy ha valaki felmegy a hegy csúcsára, nem látja magát a hegyet, így hát nem is érdemes törnie magát senkinek, legjobb lenn táncolni a völgyben. „De engem minden érdekel” – mondta Lala, sokáig beszélt Simonról, a sasról, aki komoly madár volt, de, úgy látszik, a kisfiút megkedvelte, és amikor anyja azt mondta, megbünteti, s ezentúl két hónapig nem kaphatja meg a nylonkopoltyúját és az uszonyait, így aztán nem mehet a víziemberekhez játszani, Lala szó nélkül beszolgáltatta a hártatokat, amelyben a tündéreknek járó vízifelszerelés volt, s másnap elment a feneketlen tóhoz, beleugrott a vízbe kopoltyú és uszonyok nélkül, ott vergődött, forgott, evickélt, kékre-zöldre fagyott. Und húzta ki, a vízikirály, és csak azért nem fúlt a vízbe, mert ő is halhatatlan volt, mint mindenki Tündérországbán.

A sarokban álló óra megszólalt: nyolcat vert. A királynőnek most már fel kellett kelnie; miközben megfürdött, haját rendbe szedte, felöltözött, változatlanul a fián járt az esze. Talán valóban azért ilyen fura, mert nincs édesapja. Minden tündérgyerekeknek van apja is, anyja is, csak ez növekszik úgy, hogy egyetlen szülő neveli, méghozzá ilyen elfoglalt szülő, mint a tündérkirálynő. Írisz, míg a reggelijét fogyasztotta, minden bánata ellenére elmosolyodott, mert eszébe jutott az a nap, amelyen a csodafügefá királynővé koronázta, s ő, ahogy a szokás előírta, a koronázás éjjelén, pontban éjfélkor, odament a fügefá alá, hogy átvegye, amit a csodafá neki szánt koronázási ajándéknak. Mióta Tündérországbán állt, mindig a csodafá jelölte ki, ki legyen az uralkodó, s az volt a királyválasztás legizgalmasabb pillanata, mikor a király vagy a királynő a csodafügefához járult, hogy leszakítsa a csodafügét, amely neki termett (annyira egyedül csak neki, hogy más tündér nem is tudta leszakítani, csak az, aki éppen uralkodóvá lett!), felvágta holdfény bicskájával, s megnézte, mit kapott a fügefától ajándéknak. Írisz elődje, Topáz, a varázsfület találta a maga fügéjében, amelyet csak rá kellett illesztenie a saját fülére, s menten meghallotta, mit beszél az, akire gondol, bármilyen messzi élt is tőle az illető; Topáz elődje a szemírt, amellyel ha valaki

megkente a szemét, átlátott a legvastagabb sziklafalon is; Topáz elődjének elődje meg a mindig szóló muzsikát, ami nagy ajándék volt, mert a tündérek szerették a zenét.

Írisz szíve úgy vert, hogy azt hitte, meghallja a mellette álló Aterpater is, mikor letépte a maga fűgéjét, s nekiállt felválni a holdfény bicskával, és ugyancsak nagyot nézett, mikor a csodafügefőben Lalát találta, az icike-picike, alvó Lalát, aki akkor riadt fel szendergéséből, mikor arcocskája megérezte Írisz pillantását, s mindjárt anyjára is nevetett nagy kék szemével. Mindenki tapsolt, ujjongott, mert ilyen csodálatos koronázási ajándéka még sose volt királynőnek; Írisz meg úgy érezte, ha egyszerre lett volna a fűgéjében a csodamuzsika, a varázsfű meg a szemír, nem volna olyan boldog, mint így, hogy hazaviheti és felnevelheti a csepp tündérbabát, mint az igazi édesanyák. Mindenki boldog volt azon az éjszakán; a kirándulók, akik kinn a tengeren a tündérek öble előtt haladtak el csónakukon, sokáig beszéltek arról a különös zenéről, ami a sziklavonulat mögött hallatszott akkor éjjel. Csak Aterpater rázta a fejét, azt mondta, szabálytalan dolog történt, a királynőnek nagyobb szerencséje lett volna, ha valami értelmes ajándékot ad neki a csodafügefő, mint egy nyivákoló tündérbabát, de aztán elhallgatott, mert a csodafa ránézett hosszúka, zöldesbarna szemével, s a csodafa olyan különleges fűgefő volt, hogy azzal még Aterpater se mert kikötni.

Igen, igen, itt lehet a hiba, hogy ennek a kisfiúnak nincsen apja. Írisz sóhajtott egyet, de ez a sóhaj nem volt bánatos sóhaj, a királynő szépen bele is pirult, s csak úgy tündökölt a szeme utána. „A Narancsok ünnepén – ezt jelentette a sóhaj –, Tündérország legnagyobb ünnepnapján majd megoldódik minden. Az én kisfiám is lesz apja, nekem meg férjem, mert rövidesen férjhez fogok menni. Akkor aztán megosztja velem valaki Lala itthoni nevelésének a gondját, valaki, aki egyformán ragaszkodik mindkettőnkhez, annyira, hogy ha mi, tündérek, meg tudnánk halni, meg is halna értünk szívesen – Amalfi kapitány. Narancsok ünnepén megmondom Amalfinak, hogy megkérheti a kezemet, és azt is megmondom neki, milyen régen szeretjük már mind a ketten, Lala is, én is. Narancsok ünnepén...” Írisz pirult, mosolygott, s ezt észrevette egész Tündérország, mert valamennyi bimbó kipattant, és illatozni kezdett a kertekben. „Írisz ma reggel különösen boldog” – gondolták Tündérföld lakói, s Csill, a patikus, töltött magának egy kis pohár örömszörpöt, és ráköszöntötte a feleségére, mert mint minden tündér, ő is nagyon kedvelte a királynőt.

Hogy ennyit töprengett fia jelenjén, jövőjén, Írisz hirtelen azt érezte, borzasztóan szeretné látni. Lala szőke volt, mint minden tündérgyerek, ám egy hajfűrtje színarany, s olyan kedves látvány, amikor alszik, s az aranyfűrt kiragyog haja sűrűjéből. Írisz felugrott a reggelizőasztaltól, átsietett a kisfiú hálószobájába. Csalódottan állt meg a küszöbön. Lala ágya üres volt. Úgy látszik, korán felébredt, nyilván kinn játszik valahol. Bizonyosan nem reggelizett, esetleg siettében nem mosott fogat, s még csak be se nézett köszönni az anyjához. Jaj, be rossz fiú!

Iménti jókedve megfakult, visszament a maga lakosztályába, hogy összeszedje az iratait, felkészüljön a reggeli államtanácsra, és felvegye a koronáját. Benyitott a rejtékajtón, amely abba a helyiségbe nyílt, ahol uralkodó kellékeit, legtitkosabb tárgyait őrizte, és leemelte a polcra a tanácskozási koronáját. A rend kedvéért bepillantott faliszekrénye valamennyi rekeszébe. A szárnya, szerencséjére, most a helyén volt, hanem a varázsszeres dobozaival babrált valaki, mert nem álltak olyan szép rendesen, ahogy a királynő hagyta őket. Úgy elkezdett reszketni a keze ijedtében, hogy pár pillanatig le se tudta emelni a fedelüket. Lala beszökött ide, míg ő aludt, s ha – mint retteg tőle – elvett valamit, kiszámíthatatlanok lesznek a következmények. Ha nonvideort csent el, attól láthatatlanná válik, ha konvertort, attól meg átváltozott, azzá lett, amivé akart. Kiskorú tündér egyik szert se veheti be, nagykorú is csak receptre kaphat, királyi engedélyezés alapján. Mégiscsak igaza volt Aterpaternek, hogy még a palotában sem volna szabad tartania varázsszert, s neki, a királynőnek is inkább Csillhez kellene küldenie minden alkalommal, valahányszor egy-egy pirulára szükség van. Uramisten, mit csinált az a gyerek!

A konvertora hiányzott, de nem magyarázat nélkül. Cédula volt a dobozában, a királyfi legszebb karbunkulus írásával írt cédula: „*Kicsit elmentem hazulról, túl a kapun. Át is változom, hogy bajom ne essék, és ne aggódj miattam. Sokszor csókol: Lala.*”

Írisz azt hitte, menten rosszul lesz, megtámaszkodott. Ekkor megszólalt előtte a falbólbeszélő készülék:

– Az államtanács tagjai gyülekeznek. Az államtanács tagjai gyülekeznek. Kilenc óra. Kilenc óra.

A királynő csak leroskadt a faliszekrény előtti székre, és éppolyan tehetetlenek és boldogtalannak érezte magát, mint akármelyik földi édesanya. Legalább ne volna most dolga, ne volna ma ez a gyűlés, amelyen össze kell szednie az eszét, s lenne ideje intézkedni, kitalálni valamit, de nincs. Nincs! Nincsen idő semmire, s még csak el sem árulhatja a tanácskozóteremben, mi keseríti, mit szólnának a szövetségesek, mit szólna Jusztin, a tündértörvény őre, mit Omikron, a nevelő, nem is beszélve Aterpateréről. „Milyen tehetetlen vagyok – gondolta Írisz keserűen –, milyen tehetetlen, és mennyire rab, pedig én vagyok a tündérr királynő. Nem rohanhatok el megkeresni az én rossz kisfiamat, mert államtanácsra kell mennem. Ki segít rajtam, ugyan ki?”

– Kilenc óra öt perc – hangzott megint a falbólbeszélő. – Fél tízkor államtanács. Államtanács.

Most már felfigyelt a hangra, amelyre első rémületében nem sokat hederített, mert minden gondolatát Lala töltötte ki. A hang a testőrszobából beszélt, a falbólbeszélő mindig a főkamrás vagy az ügyeletes testőrtest szavait közvetítette. Ez a hang, amely Íriszt államtanácsra hívta, a legkedvesebb hang volt egész Tündérországbán a királynő fülének, éppolyan kedves, mint Lala éles kisfiúbeszéde: a testőrszobából Amalfi kapitány beszélt, ma ezek szerint ő van szolgálatban.

Írisz kisietett a gránátszalomba, ahol reggelente a jelentéseket szokta meghallgatni, s bekérte az ügyeleteset. Amalfi azonnal jött, s Írisz még ebben a nem könnyű pillanatban is észrevette, mint borul vérbe az arca, ahogy meglátja a királynőjét.

„Amalfi éppúgy szeret engem, mint én őt – gondolta Írisz –, csak nem mer szólni, s ha én meg nem kérem a kezét a Narancsok ünnepén, agglegény marad.” Megriadt, úgy érezte, Lalát rövidíti meg ezekkel a gondolatokkal, Lalát, aki talán veszélyben van.

– Add át a szolgálatot valakinek, kapitány – mondta Amalfinak –, ma különleges megbízást kapsz, elhagyod az országot.

Amalfi meghajolt.

Írisz kezében reszketett a golyóstoll, míg ráírta a nevének egy cédulára.

– Itt a kiküldetési rendeleted és a konvertorkiutalásod. Azonnal indulj Csillhez. A királyfi átment a határon.

„Aha – gondolta Amalfi, s majdnem elmosolyodott, de szerencséjére meg tudta állni –, elcsavargott a kis bitang. Túl a határon, ez aztán igen! Soha semmiféle tündérgyerek nem merészkedik túl a maga lakása körzetén. Milyen bátor kisfiú ez, milyen vakmerő!”

Írisz a kiküldetési rendeletet gyűrogette.

– Aterpater ellenjegyzését most nincs idő megvárni. De a patika az én aláírásomra is kiadja neked a varázsszeredet, s akkor az örök kiengednek a kapun.

Amalfi ismét csak hallgatott, pedig tudta, mit szépít azzal Írisz, hogy nincs ideje: jobb, ha Aterpater nem tud arról, hogy a fiú elkészült. Aterpater nagyon kellemetlen tud lenni, ha akar.

– Nem a valódi mivoltában leled meg – suttogetta Írisz. – Konvertort vett be, nem tudom, mivé változott. Hazahozod, Amalfi, ugye, hazahozod nekem?

Amalfi nem válaszolt, csak a szemével, s Írisz aggodalomtól megsápadt arca ismét pirulni kezdett. „Haza én – mondta a kapitány hűséges pillantása –, haza bizony, mert úgy szeretem, mintha az én fiam volna, és mert én tulajdonképpen sose hiszek el Laláról semmi rosszat. Lala más, mint amilyen én voltam, vagy te voltál, vagy akárki Tündérföldön, de Lala azért jó gyerek.”

– Magadnak is át kell változnod. Nagyon vigyázz!

– Nagyon vigyázok! – ígérte Amalfi, s már nem is volt a szobában. Írisz megigazította a tanácskozáskoronáját, nagyot sóhajtott. Visszament a titkos szobájába, mert eszébe jutott, hogy sok gondjában-bajában elfelejtette magához venni a jogarát. Benyúlt a jogarfiókba, aztán visszakapta a kezét, mintha tűbe nyúlt volna hirtelen: a fiók üres volt. „Elvitte – gondolta Írisz kétségbeesetten –, elvitte a jogaromat, hogy menjek jogar nélkül államtanácsba? Mit csináljak? Ha Aterpater észreveszi, mindent kitalál. És a törvény! A jogartörvény...”

– A varázsló úr van itt – mondta Meccs főkamrás, az udvartartás vezetője a falbólbeszélőből. – Aterpater varázsló úr megérkezett, hogy az államtanácsba kísérje a királynőt. Bemehet?

Írisznek még az ajka is fehér lett. Minden hónapban volt államtanács, soha Aterpater nem jött érte. Csak ma. Éppen ma. De talán valamit akar, s ha akar valamit, esetleg el lehet terelni a figyelmét a jogarról. Hátha olyan fontosat akar, hogy semmi másra nem lesz esze, csak arra, ami mondanivalója van, ami miatt idejött.

– Várom – mondta Írisz. – Kéretem a varázsló urat. Visszament a gránátszalomba, s igyekezett nyugalmat színlelni. Persze azért összerezsent, mikor Aterpater belépett, de ez igazán nem volt meglepő, mert a varázsló nem az ajtón jött be, ahonnan várta, hanem a falon át, s Írisz, bár tündérrirálynő volt, nem szerette, ha valaki egyszerűen csak átsiklik a drágakő burkolaton. Elvégre mire való az ajtó?